

O tysta ensamhet.

trad. Dalarna, lyr. O.v.Dahlin (1708-1763)

♩=80 O, tys - ta en - sam - het, hvar skall jag nö - jen fin - na? Bland
Det är den tyng - sta sorg, som jor - den mån - de bä - ra, at
E - mel - lan dig och mig, der tän - des up en lå - ga, der
Har jag dig al - drig sedt, til frids har jag då va - rit, men
Nu har du dig om - vändt, nu bär du av - ugt sin - ne, nu
Det gick et li - tet Lamb, up - på en bran - ter Klip - pa, en
Fast det nu fäg - nar dig, at mi - na tå - rar fly - ta, skall

sorg som in - gen vet, skall mi - na dar för - svin - na. En
man skall mis - ta bort, sin al - dra hjer - tans kä - ra. Det
tän - des up en eld, som är en dag - lig plå - ga. Hur
di - na ö - gon blå, de haf - va mig be - dra - git, alt
har du hjer - tat fullt, med list och arg - het in - ne. Din
Räf der älf - ven språng, med Lam - bet vil - le dric - ka. Men
tro och red - lig - het, hos mig dock al - drig try - ta. Jag

bör - da, tung som sten, mig mö - ter hvart jag går. Bland
är den tyng - sta sorg som So - len öf - ver - går, at
jag skall däm - pa den, vet jag als in - gen rå, jag
in - til den - na tid. Ja in - til den - na stund, har
tun - ga är et svärd, som hug - ger dju - pa sår, du
si, det trog - na Lamb, af Räf - ven blef be - dragit, si
ön - skar dig allt godt, jag ön - skar in - ner - lig, at

tu - sen finns knappt en, som kär - lek rätt för - står.
man skall äl - ska den, man al - drig nån - sin får.
sör - jer til min död, om jag ej dig kan få.
jag ej an - nat trott, än du skul bli min vän.
stäl - ler dig mot mig, som Ulf - ven mot ett Får.
så är flic - kors sak, att nar - ra Gos - sar snart.
Gud för hård - het din, ej rätt - vist straf - far dig.